

Mál nr. 339/2020

**M og
V vegna ábyrgðartryggingar M hjá V.**

Ágreiningur vegna bótagreiðslu úr ábyrgðartryggingu M.**Gögn.**

Málskot dags. 7. október 2020 ásamt fylgiskjöllum.

Bréf V dags. 20. september 2020.

Viðbótarathugasemdir M, dags. 23. október 2020.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að X hafi séð um byggingarframkvæmdir í tilgreindri fasteign. X hafi ráðið þrjá verktaka, M, Y og Z, til að annast tiltekna þætti framkvæmdanna. Starfsmaður X hafi jafnframt verið verkstjóri á staðnum og gefið M, Y og Z fyrirmæli. Nánar tiltekið hafi atvik verið þau að Y hafi verið fenginn til að merkja fyrir gati sem gera átti vegna loftunar yfir lyftustokki og Z hafi verið fenginn til að festa tréplötu undir steypu þakplötuna sem bora átti í gegnum, til að varna því að kjarninn sem boraður yrði úr plötunni félli niður lyftuopið. Hafi Z borað 16 mm gat í gegnum steypuna svo staðsetningin væri sýnileg og fest tréplötuna svo þar undir. Þá hafi, hinn 17. ágúst 2020, M verið fenginn til að kjarnabora sjálft gatið þar sem merkt hafi verið fyrir því. Þegar borun var lokið hafi komið í ljós að Z hafi ekki sett tréplötuna á réttan stað og því fór svo að steypustykkið sem borað var úr plötunni og var um 32 kíló að þyngd féll um 20 metra niður lyftustokkinn og á lyftubúrið sem staðsett var á 1. hæð og olli tjóni á lyftunni.

Vegna þessa gerði X kröfu til bóta úr ábyrgðartryggingu M hjá V og féllst V á þá kröfu. M mótmælir þeirri afgreiðslu og krefst þess fyrir nefndinni að staðfest verði að M beri enga ábyrgð á umræddu tjóni. Það sé X sem hafi borið ábyrgð á framkvæmdunum, og X sem hafi tekið ákvörðun um að skipta umræddu verki á framangreindan hátt milli þriggja undirverktaka. X hafi tjáð M að búið væri að merkja fyrir gatinu og festa plötu undir og hafi M því verið fullvissaður um að fullnægjandi öryggisráðstafanir hefðu verið gerðar. M geti ekki borið ábyrgð á því hafi annar undirverktaki, sem starfaði undir leiðsögn X, hafi ekki staðið réttilega að framkvæmd þess verkþáttar sem honum var falinn, enda hafi M aðeins verið ráðinn til að vinna að afmörkuðu verkefni og hver undirverktaki beri ábyrgð á sínum verkþætti. M hafi að öllu leyti unnið sinn verkþátt óaðfinnanlega og í samræmi við leiðsögn X.

Í bréfi V til nefndarinnar kemur fram að félagið telji að rekja megi tjónið til saknæmrar háttsemi M. Þannig hefði M átt að ganga úr skugga um að ekki skapaðist hættu af steypustykkinu áður en það var borað úr þakplötunni. Auðvelt hefði verið fyrir M að gera ráðstafanir til varnar tjóni og tryggja að þær varnir sem hefði átt að vera búið að setja upp væru til staðar og réttilega settar upp. Með því að vanrækja þá skyldu hefði M sýnt af sér gáleysi. Þar af leiðandi væri tjónið bótaskyldt úr ábyrgðartryggingu M hjá V og hefði verið fallist á kröfu X um greiðslu bóta úr vátryggingunni. Þar sem M hafi ekki gengist við ábyrgð hafi aðilar verið upplýstir um að eigin áhætta verði dregin frá bótafjárhæðinni, í samræmi við 11. gr. almennra skilmála V og því verði M ekki krafinn um eigin áhættu. Því telur V að M hafi í raun ekki hagsmuni af því að nefndin úrskurði um bótaskyldu í málinu og eigi í raun að vísa því frá með vísan til 3. gr. samþykktu nefndarinnar þar sem ágreiningurinn falli ekki undir starfssvið og störf hennar.

Í viðbótarathugasemdum sínum ítrekar M þá afstöðu sína að umrætt tjón sé á ábyrgð X, þar sem verkstjórn og ákvörðun um framkvæmd verksins hafi verið á hendi þess. Þá sé um fordæmismál að ræða þar sem staðfesting niðurstöðu V hefði í för með sér að M væri gert að bera ábyrgð á verkum annarra sem M hafi ekkert haft með að gera.

Álit:

Í 44. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga er kveðið á um stöðu tjónþola við ábyrgðartryggingu. Þar segir m.a. í 1. mgr. að tjónþoli geti krafist bóta beint frá félaginu. Þá segir í 2. mgr. að í slíkum tilvikum skuli tilkynna vátryggðum um kröfuna án ástæðulauss dráttar og liggur ekki annað fyrir en að svo hafi verið gert. Í sömu málsgrein segir einnig að viðurkenning félagsins á atriðum sem lúta að ábyrgð sé ekki bindandi fyrir vátryggðan. Verður því að líta svo á að V hafi forræði á máli þegar gerð er krafa um bætur úr ábyrgðartryggingu. Þá segir m.a. í 11. gr. almennra skilmála V, sem m.a. eiga við um skilmála vátryggingar þeirrar sem M var með í gildi hjá V á tjónsdegi, að félagið hafi val um hvort það greiði alla bótafjárhæðina að meðtalinni eigin áhættu til tjónþola. Samkvæmt frásögn V fyrir nefndinni var eigin áhætta í þessu tilviki dregin frá bótafjárhæð þeirri sem greidd var til X og verður hún ekki innheimt hjá M. Eins og mál þetta liggur fyrir nefndinni verður því ekki séð að réttarstaða M markist af ágreiningi um bótaskyldu úr vátryggingu og verður ekki talið að krafa hans verði, í það minnsta að svo stöddu, metin til fjár. Er máli þessu því, samkvæmt b-lið 4. gr. um að nefndin fjalli ekki um kröfu málskotsaðila sem ekki verður metin til fjár, sbr. 3. mgr. 3. gr. samþykkt fyrir úrskurðarnefnd í vátryggingamálum sem birtar eru í B-deild Stjórnartíðinda með auglýsingu nr. 1090/2005, vísað frá nefndinni.

Niðurstaða.

Máli þessu er vísað frá úrskurðarnefnd í vátryggingamálum.

Reykjavík, 20. nóvember 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.